

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Lär dig mer om prästadömet

Om du är flitig och lydig i prästadömet ska den andliga kunskapens skatter strömma ut över dig.

Jag är tacksam att få vara tillsammans med er på det här mötet för Guds prästadöme. Vi befinner oss i kväll på många olika platser och på många stadier i vårt tjänande som prästadömsbärare. Men trots våra många olika omständigheter har vi ett gemensamt behov: att lära oss våra plikter i prästadömet och få större förmåga att fullgöra dem.

Som diakon kände jag ett stort behov av det. Jag bodde i en liten gren i New Jersey på Förenta staternas östkust. Jag var den ende diakonen i grenen — inte bara den ende som kom utan den ende på listan. Min äldre bror var den ende läraren. Han är här ikväll.

Medan jag fortfarande var diakon flyttade vår familj till Utah. Där fann jag tre underbara saker som skyndade på min utveckling inom prästadömet. Det första var en president som visste hur han sitter i råd med medlemmarna i sitt kворum. Det andra var stor tro på Jesus Kristus som ledde till det slags stora kärlek vi hört om ikväll — kärlek till varandra. Och det tredje var en gemensam övertygelse om att vårt viktigaste mål som prästadömsbärare var att verka för människans frälsning.

Det var inte den väl inarbetade församlingen som var avgörande. Det som fanns där kunde ha funnits var som helst, i vilken kyrkoenhet man än tillhör.

De tre sakerna har kanske i så hög grad varit del av dina egna erfarenheter inom prästadömet att du knappt lägger märke till dem. Andra kanske inte känner något behov av utveckling och ser därför kanske inte de här hjälpmedlen. Vare sig det är det ena eller det andra ber jag att Anden ska hjälpa mig att klargöra dem för dig och göra dem tilltalande.

Min avsikt med att ta upp de här tre hjälpmedlen till utveckling i prästadömet är att få dig att värdesätta dem och använda dem. Om du gör det så förändras ditt tjänande till det bättre. Och om du ärar ditt prästadöme så blir ditt tjänande till större välsignelse för vår himmelske Faders barn än du nu kan föreställa dig.

Jag fann det första hjälpmedlet när jag välkomnades in i ett prästers kворum med biskopen som vår president. Det kan verka som en liten sak för dig, men det gav mig en känsla av kraften i prästadömet som allt sedan dess har förändrat mitt tjänande

i prästadömet. Det började med hans sätt att leda oss.

Såvitt jag såg behandlade han unga prästers åsikter som om vi var de klo-kaste männen i världen. Han väntade tills alla som ville säga något hade talat färdigt. Han lyssnade. Och när han beslutade vad som skulle göras, så kändes det som om Anden bekräftade beslutet för oss och för honom.

Jag inser nu att jag då upplevde vad som avses i skriftstället när det säger att presidenten ska sitta i råd med medlemmarna i sitt kворum.¹ Och många år senare när jag var biskop och hade mitt eget prästers kворum så hade både jag och de utbyte av det som jag hade lärt mig som ung präst.

Tjugo år senare fick jag som biskop tillfälle att uppleva hur effektiva råd är, inte bara i möteshuset utan också uppe bland bergen. Under en lördagsaktivitet försvann en medlem i vårt kворum i skogen och var borta under natten. Såvitt vi visste var han ensam och utan varma kläder, mat och vindskydd. Vi letade förgäves efter honom.

Jag minns att vi bad tillsammans, prästers kворum och jag, och sedan bad jag alla att säga något. Jag lyssnade uppmärksamt och det kändes som om de också lyssnade på varandra. Efter en stund kände vi en känsla av frid. Jag kände att vår kворummedlem som gått vilse var utom fara och hade hittat regnskydd.

Det stod klart för mig vad kворumet skulle och inte skulle göra. När de som hittade honom beskrev platsen i skogen där han hade sökt skydd, tyckte jag att jag kände igen den. Men det större undret för mig var att se hur ett prästadömsråds förenade tro på Jesus Kristus bidrog till att mannen med prästadömet nycklar fick uppenbarelse. Vi växte alla den dagen i prästadömet kraft.

Den andra nyckeln till att lära sig mer är att känna den kärlek till andra som kommer av stor tro. Jag är inte säker på vilken av dem som kommer först men båda tycks alltid vara där när man lär sig mycket om prästadömet på kort tid. Joseph Smith lärde oss det här genom exempel.

Tidigt i kyrkans historia i denna tidsutdelning fick han befallning av Gud att bygga upp prästadömet styrka. Han skulle starta skolor för prästadömsledare. Herren ställde kravet att de som skulle undervisa och de som skulle ta emot undervisning skulle känna kärlek till varandra. Herren sade följande om att skapa en plats där man kan lära sig mer om prästadömet och vad det innebär för dem som undervisas där:

”Organisera er ... upprätta ett hus för ... lärdom, ett ... ordningens hus ...

Utse bland er en lärare, och låt inte alla vara talesmän samtidigt utan låt en tala åt gången och låt alla lyssna till hans ord, så att när alla har talat, alla kan bli uppbyggda av varandra och så att alla kan få samma förmån.”²

Herren beskriver det som vi redan har sett är ett prästadömsråds eller en prästadömsklass styrka för att få del av uppenbarelse genom Anden. Endast genom uppenbarelse kan vi få veta att Jesus är Kristus. Den tron är första pinnen på den stege vi klättrar på för att lära evangeliets principer.

I kapitel 88 i Läran och förbunden, vers 123 och 124, betonade Herren att vi ska älska varandra och inte finna fel hos varandra. Var och en gavs tillträde till den prästadömsklass som Herrens profet grundade genom att sluta förbund med upplyfta händer att vara en ”vän och broder i kärlekens band”.³

Vi iakttar inte längre den sedvänjan, men när jag ser stora framsteg i förståelse av prästadömet ser jag också alltid kärlekens band. Jag har sett det som både orsak och verkan i fråga om att lära sig evangeliets sanningar. Kärleken inbjuder den Helige Anden att närvara och att bekräfta sanningen. Och glädjen i att lära sig eviga sanningar skapar kärlek i hjärtat hos dem som lärde sig tillsammans.

Motsatsen stämmer också. Missämja eller avund hämmar den Helige Andens förmåga att undervisa oss och hindrar oss från att ta emot ljus och sanning. Och den besvikelse som alltid följer blir fröet till större missämja och kritik av andra bland dem som förväntade sig en lärdomsupplevelse som aldrig kom.

Prästadömsbärare som är bra på att lära sig gemensamt tycks alltid ha goda fridstiftare i gruppen. Fridstiftning förekommer i prästadömsklasser och i råd. Det är gåvan att hjälpa andra att finna en gemensam nämnare när det finns meningsskiljaktigheter. Fridstiftare har gåvan att hjälpa andra att inse att det som någon sade var ett bidrag till diskussionen och inte en rättelse.

Prästadömet rådgivning och klasser kan bli eniga om Kristi rena kärlek och en önskan att vara fridsstiftare råder där. Det krävs tålmod och ödmjukhet, men jag har sett det fungera till och med när man behandlar svåra frågor och personerna i råden eller klasserna har vitt skilda bakgrunder.

Det är möjligt att höja sig till Herrens höga norm för prästadömsbärare när de ska fatta beslut i kvorum. Det är möjligt när det finns stor tro och kärlek, när det inte finns några stridigheter. Här är Herrens krav för att han ska godkänna våra beslut: ”Och varje beslut som fattas av något av dessa kvorum måste ske genom detsamma

enhälliga röst, det vill säga: Varje medlem av varje kворum måste vara överens om dess beslut för att deras inbördes beslut skall ha denna kraft eller giltighet.”⁴

Det tredje hjälpmedlet för att lära sig mer om prästadömet är en gemensam övertygelse om varför Herren ger oss välsignelsen och låter oss få förtroendet att bära och utöva hans prästadöme. Det är för att verka för människans frälsning. Denna gemensamma övertygelse skapar enighet i kворumen. Vi hittar grundläggande lärdomar i skrifterna om detta, om hur vi som andesöner förbereddes innan vi föddes för den stora äran att inneha prästadömet.

Herren sade om dem som har anförtrotts stora uppgifter i prästadömet i det här livet: ”Till och med innan de föddes fick de, tillika med många andra, sin första undervisning i andarnas värld och förbereddes på att komma fram i Herrens rätta tid för att arbeta i hans vingård för människosjälnarnas frälsning.”⁵

I prästadömet delar vi på den heliga plikten att verka för människosjälarna. Vi måste göra mer än att lära oss att det här är vår plikt. Det måste sjunka så djupt ner i våra hjärtan att varken de många anspråk som görs på oss när vi är i våra bästa år eller de

provningar som kommer med åldern kan avleda oss från det målet.

För inte så länge sedan besökte jag en högpräst i hans hem. Han kan inte längre komma till våra kворummöten. Han bor ensam. Hans vackra hustru dog och hans barn bor långt därifrån. Tid och sjukdom begränsar hans förmåga att tjäna. Han lyfter fortfarande vikter för att behålla det han kan av sin forna styrka.

När jag kom in till honom ställde han sig upp med sin rullator för att hälsa på mig. Han bad mig slå mig ner på en stol bredvid honom. Vi pratade om våra glada minnen tillsammans i prästadömet.

Plötsligt sade han med allvar i rösten: ”Varför lever jag fortfarande? Varför är jag kvar här? Jag kan ju ingenting göra.”

Jag sade att han gjorde något för mig. Han styrkte mig med sin tro och kärlek. Till och med under vårt korta samtal hade han fått mig att vilja bli bättre. Hans beslutsamhet att göra sitt bästa hade inspirerat mig att arbeta hårdare för att tjäna andra och Herren.

Genom hans sorgsna röst och blicken i hans ögon insåg jag att jag inte hade besvarat hans frågor. Han undrade fortfarande varför Gud lät honom leva när hans förmåga att tjäna var så begränsad.

Han tackade mig som alltid på sitt generösa sätt för att jag hade besökt honom. När jag reste mig upp för att gå kom hemvårdaren som är där några timmar om dagen in från ett annat rum. Under vårt samtal hade han berättat lite om henne. Han sade att hon var en underbar kvinna. Hon hade bott bland sista dagars heliga en stor del av sitt liv men var fortfarande inte medlem.

Hon kom fram till mig för att följa mig till dörren. Han pekade mot henne och sade med ett leende: ”Ser du, jag tycks inte klara av någonting. Jag har försökt att få henne att låta döpa sig i kyrkan men det har inte blivit så.” Hon log mot honom och mot mig. Jag gick ut och började gå hemåt.

Jag insåg då att svaren på hans frågor hade inympats i hans hjärta för länge sedan. Den tappre högprästen försökte göra sin plikt, så som han hade fått lära sig under sin långa tid i prästadömet.

Han visste att den här unga kvinnan måste sluta förbundet i dopet för att få tillgång till frälsningens välsignelser genom Jesu Kristi evangelium. Han hade blivit undervisad enligt förbunden av varje president i varje kворum från diakonerna till högprästerna.

Han mindes och visste vilken ed och vilket förbund han ingått när han ordinerades till prästadömet. Han höll dem fortfarande.

Han var ett vittne och en missionär för Frälsaren oavsett vart livet förde honom. Det hade blivit till en del av honom. Det var hans hjärtas önskan att hennes hjärta skulle förändras genom Jesu Kristi försoning, genom att hålla heliga förbund.

Hans tid i prästadömet skola i det här livet är relativt kort jämfört med evigheten. Men redan under denna korta tidsrymd har han bemästrat evighetens läroböcker. Han kommer

att bära med sig prästadömet evigt värdefulla lärdomar överallt dit Herren kallar honom.

Du bör inte bara vara ivrig att lära dig allt om prästadömet i det här livet, utan bör också vara optimistisk i fråga om vad som är möjligt. Några av oss kanske tror att vi inte klarar av att lära oss det som Herren förelägger oss i hans tjänst.

En ung man lämnade sin lilla by i Wales i början av 1840-talet, hörde Guds apostlar tala och gick in i Guds rike på jorden. Han seglade med de heliga till Förenta staterna och körde sin vagn västerut över slätterna. Han kom till den här dalen med kompaniet strax efter Brigham Young. Hans tjänande i prästadömet bestod bland annat av att bryta mark för en bondgård.

Han sålde gården till underpris för att kunna gå ut som missionär för Herren i den öken som idag kallas Nevada och bli fåraherde. Han kallades från den missionen till en mission på andra sidan havet i just den by som

han hade lämnat i sin fattigdom för att följa Herren.

Oavsett var han var fann han ett sätt att lära sig med bröderna i prästadömet. Modig som han var som missionär gick han vägen fram i Wales till ett stort lantställe som ägdes av en man som hade varit Englands premiärminister i fyra omgångar, för att erbjuda honom Jesu Kristi evangelium.

Den framstående mannen släppte in honom i sitt ståtliga hem. Han hade tagit examen på både Eton College och Oxford University. Missionären talade med honom om människans ursprung, om Jesu Kristi centrala roll i världshistorien och till och med om nationers öde.

Mot slutet av deras samtal avböjde värden erbjudandet att bli döpt. Men när de skulle skiljas åt ställde ledaren för ett av de största imperierna i världen följande fråga till den enkle missionären: "Var har du fått din utbildning?" Han svarade: "I Guds prästadöme."

Du kan någon gång ha tänkt hur mycket bättre ditt liv skulle ha varit om du bara hade kommit in på en viss finare skola. Min bön är att du ska inse hur mycket Gud älskar dig och den möjlighet han har gett dig att börja i hans skola.

Om du är flitig och lydig i prästadömet strömmar den andliga kunskapens skatter över dig. Du får då större förmåga att stå emot det onda och att förkunna den sanning som leder till frälsning. Du kommer att glädjas med dem som du leder mot upphöjelse. Din familj blir en plats för lärande.

Jag vittnar om att prästadömet nycklar har blivit återställda. President Thomas S. Monson bär och utövar de nycklarna. Gud lever och vet vem du är. Jesus Kristus lever. Du utvaldes till att få äran att bära det heliga prästadömet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 107:87.
2. L&F 88:119, 122.
3. L&F 88:133.
4. L&F 107:27.
5. L&F 138:56.

